

თბილისის სააპელაციო სასამართლო
გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა
საქართველოს სახელით

10 აპრილი, 2019 წელი
თბილისი

ქალაქ

სამოქალაქო საქმეთა პალატა

მოსამართლე - გელა ქირია

საქმის განხილვის ფორმა - ზეპირი მოსმენის გარეშე

აპელანტი (მოპასუხე) - ლ---- ა-----ი

მოწინააღმდეგე მხარე (მოსარჩელე) - შპს „ჯ-----
_“

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის საქალაქო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 21 ნოემბრის გადაწყვეტილება

დავის საგანი - უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვა

აპელანტის მოთხოვნა - გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და
სააპელაციო სასამართლოს მიერ ახალი გადაწყვეტილების მიღებით
სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა

2. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნებზე მითითება

გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2018
წლის 21 ნოემბრის გადაწყვეტილებით შპს „ჯ-----
ს“ სარჩელი დაკმაყოფილდა. ლ----ი ა-----ის უკანონო მფლობელობიდან

გამოთხოვილ იქნა უძრავი ნივთი, მდებარე ქალაქ თბილისში, №-----
----- საკადასტრო კოდი №0----- და
გამოთავისუფლებულ მდგომარეობაში გადაეცა შპს „ჯ-----
-----ს“. ლ-----ის უკანონო მფლობელობიდან ასევე გამოთხოვილ
იქნა უძრავი ნივთი, მდებარე ქალაქ თბილისში, №-----
-----, საკადასტრო კოდი №0----- და გამოთავისუფლებულ
მდგომარეობაში გადაეცა შპს „ჯ-----ს“.

შპს „ჯ-----ს“ შუამდგომლობა გადაწყვეტილების
დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად გადაცემის თაობაზე, არ დაკმაყოფილდა.

დასკვნები ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით

უდავოდ მიჩნეული ფაქტობრივი გარემოებები:

2.1. საჯარო რეესტრის ამონაწერით დადგენილია, რომ უძრავი ქონება,
მდებარე: ქალაქი თბილისი, №----- (ნ-----), ბ----- (ს/კ №0-----
-----) რეგისტრირებულია შპს „ბ-----“ სახელზე
საკუთრების უფლებით. უფლების დამადასტურებელ დოკუმენტს
წარმოადგენს: ქ. თბილისის ს----- ბიუროს 0----- №. დამოწმებული
№A----- განკარგულება;

2.2. საჯარო რეესტრის ამონაწერით დადგენილია, რომ უძრავი ქონება,
მდებარე: ქალაქი თბილისი, №----- (ნ-----), ბ----- (ს/კ №0-----
-----) რეგისტრირებულია შპს „ბ-----“ სახელზე
საკუთრების უფლებით. უფლების დამადასტურებელ დოკუმენტს
წარმოადგენს: ქ. თბილისის ს----- ბიუროს 0----- №. დამოწმებული
№A----- განკარგულება;

დადგენილი სადავო ფაქტობრივი გარემოებები:

2.3. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ უძრავ ქონებებს,
საკადასტრო კოდებით: №0----- და №0-----
სამართლებრივი საფუძვლის გარეშე ფლობს მოპასუხე მხარე;

2.4. სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ სარჩელი
სასამართლოში აღძრული იყო შპს „ბ-----“ (ს/ნ2-----) მიერ,
თუმცა, დავის განხილვის პერიოდში მოხდა საწარმოს რეორგანიზაცია, რის
საფუძველზეც საზოგადოება შეერწყა შპს „ჯ-----ს“
(ს/ნ 4-----). შესაბამისად, სასამართლომ მიიჩნია, რომ ეს უკანასკნელი
წარმოადგენდა თავდაპირველი მოსარჩელის უფლებამონაცვლეს და
სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრეს, მიუხედავად იმისა, რომ ქონებები
კვლავ ირიცხებოდა შპს „ბ-----“ სახელზე. სასამართლოს

მითითებით, აღნიშნული გარემოება მხარეთა შორის სადავოდ არ იყო გამხდარი.

დასკვნები სამართლებრივ გარემოებებთან დაკავშირებით

2.5. სასამართლომ მიუთითა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 170-ე მუხლის პირველ ნაწილზე, რომლის მიხედვით მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას;

2.6. სასამართლომ ასევე მიუთითა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 172-ე მუხლის პირველ ნაწილზე, რომლის მიხედვით, მესაკუთრეს შეუძლია მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება;

აღნიშნული მუხლიდან გამომდინარე, სასამართლომ განმარტა, რომ არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლობიერებისათვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: მოსარჩელე უნდა იყოს ნივთის მესაკუთრე, მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

2.7. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 183-ე და 311-ე მუხლების მოთხოვნიდან გამომდინარე, სასამართლომ განმარტა, რომ უძრავ ნივთზე საკუთრების შეძენა ვლინდება საჯარო რეესტრიდან, ხოლო ამავე კოდექსის 312-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, რეესტრის მონაცემების მიმართ არსებობს უტყუარობის და სისრულის პრეზუმფცია, ე.ი. რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი უზუსტობა.

სასამართლომ აღნიშნა, რომ საქმეში წარმოდგენილი საჯარო რეესტრის ამონაწერით დადგენილი იყო, რომ უძრავი ქონებების, მდებარე: ქალაქი თ-----ის მესაკუთრეს წარმოადგენდა მოსარჩელე. მოპასუხეს არ ჰქონდა წარმოდგენილი იმ გარემოების დამადასტურებელი მტკიცებულებები, რომ უძრავ ქონებებს ფლობდა მართლობიერად. მხარეთა შორის არ არსებობდა რაიმე სახელშეკრულებო ურთიერთობა, რითაც მოსარჩელე (მესაკუთრე) შეიძლება შეზღუდულიყო

მოპასუხესთან მიმართებაში. ამასთან, არ არსებობდა არც კანონისმიერი საფუძველი რაიმე შეზღუდვისათვის და შესაბამისად, მოსარჩელე უფლებამოსილი იყო სრულყოფილად განეხორციელებინა მის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე კანონით გარანტირებული უფლებები.

2.8. სასამართლომ მიუთითა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 168-ე მუხლზე, რომლის მიხედვით, მესაკუთრის პრეტენზიის გამო ნივთის მფლობელობა წყდება, თუ მესაკუთრე მფლობელს წაუყენებს დასაბუთებულ პრეტენზიას.

გამომდინარე ზემოაღნიშნულიდან, სასამართლომ მიიჩნია, რომ შპს „ჯ-----ს“ სარჩელი უნდა დაკმაყოფილებულიყო, მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვილი უნდა ყოფილიყო უძრავი ქონებები და გამოთავისუფლებულ მდგომარეობაში უნდა გადაცემოდა მესაკუთრეს.

2.9. სასამართლომ მიუთითა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 268-ე მუხლზე, ამავე კოდექსის 269-ე მუხლზე და მიიჩნია, რომ შპს „ჯ-----ს“ შუამდგომლობა გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად გადაცემის თაობაზე, როგორც დაუსაბუთებელი არ უნდა დაკმაყოფილებულიყო. ამ ნაწილში გადაწყვეტილება არ გასაჩივრებულა და შესულია კანონიერ ძალაში.

3. სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები

3.1. აპელანტის მითითებით, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გამოტანისას, სასამართლოს უნდა გაეთვალისწინებინა ის გარემოება, რომ მას სხვა საცხოვრებელი ადგილი არ გააჩნდა.

4. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების დასაბუთება

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, სამართლებრივი თვალსაზრისით შემოწმებისას სასამართლო ხელმძღვანელობს 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნებით.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 386-ე მუხლის შესაბამისად, თუ სააპელაციო საჩივარი დასაშვებია და საქმე პირველი ინსტანციის სასამართლოს არ უბრუნდება, სააპელაციო სასამართლო თვითონ იღებს

გადაწყვეტილებას საქმეზე. იგი თავისი განჩინებით უარს ამბობს სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე ან გასაჩივრებული გადაწყვეტილების შეცვლით იღებს ახალ გადაწყვეტილებას.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე მუხლის საფუძველზე სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომლითაც საქმე ხელმეორედ არ წყდება არსებითად, მიიღება განჩინების ფორმით. განჩინება სამოტივაციო ნაწილის ნაცვლად უნდა შეიცავდეს მოკლე დასაბუთებას გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების ან უცვლელად დატოვების შესახებ.

ფაქტობრივი და სამართლებრივი დასაბუთება

სააპელაციო პალატა ეთანხმება და იზიარებს გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით დადგენილად მიჩნეულ ფაქტობრივ გარემოებებს, მიუთითებს მათზე და დამატებით აღნიშნავს შემდეგს:

4.1. 04.11.2016 წელს მომზადებული ამონაწერით, უძრავი ქონება, მდებარე, ქ. თბილისში, №-----, (ნ-----, ფართით 102.40 კვ.მ. (ს/კ NO-----), წარმოადგენს შპს „ბ-----“ საკუთრებას. უფლების წარმოშობის საფუძველია საქართველოს ი----- სამინისტროს ა-----ის ს----- ბიუროს განკარგულება NA-----, დამოწმების თარიღი: 0----- წ. ხოლო, უფლების რეგისტრაციის თარიღია - 0----- წ. (იხ. ტომი 1; ს/ფ 27-28; საჯარო რეესტრის ამონაწერი);

4.2. 07.11.2016 წელს მომზადებული ამონაწერით, უძრავი ქონება, მდებარე, ქ. თბილისში, №-----, (ნ-----, ს----- ფართით 102.40 კვ.მ. (ს/კ NO-----), წარმოადგენს შპს „ბ-----“ საკუთრებას. უფლების წარმოშობის საფუძველია საქართველოს ი----- სამინისტროს ა-----ის ს----- ბიუროს განკარგულება NA-----, დამოწმების თარიღი: 0----- წ. ხოლო, უფლების რეგისტრაციის თარიღია - 07/11/2016 წ. (იხ. ტომი 1; ს/ფ 31-32; საჯარო რეესტრის ამონაწერი);

4.3. დადგენილია და სადავო არ არის, რომ შპს „ბ-----“ კუთვნილ სადავო უძრავ ქონებებს, საკადასტრო კოდებით: NO----- - და NO-----, ფლობს ლ----ი ა-----ი;

4.4. წინამდებარე სასარჩელო განცხადებით, შპს „ბ-----“ მოთხოვნას წარმოადგენს, მის საკუთრებაში არსებული სადავო უძრავი ქონებების ლ----ი ა-----ის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვა და მისთვის თავისუფალ მდგომარეობაში დაბრუნება. ამდენად, დავის საგანს წარმოადგენს მესაკუთრის პრეტენზია არამართლობიერი მფლობელის

უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვის შესახებ.

4.5. შპს „ჯ-----“ წარმოადგენს შპს „ბ-----“ უფლებამონაცვლეს და შესაბამისად, სადავო უძრავი ქონებების მესაკუთრეს (პალატა აღნიშნავს, რომ სამქოალაქო სამართალწარმოების წესით დავის განხილვისას მონდა საწარმოს - შპს „ბ-----“ (ს/ნ2-----), რეორგანიზაცია, რის საფუძველზეც, საზოგადოება შეერწყა შპს „ჯ-----ს“ (ს/ნ 4-----), რაც წარმოადგენს კანონით დადგენილი წესით უფლებამონაცვლეობის საფუძველს);

4.6. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალში საკუთრების უფლება ფართოდაა განმარტებული და იგი მოიცავს მთელ რიგ ქონებრივ/ფულად უფლებებს, რომელიც საკუთრებიდან გამომდინარეობს. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში RYSOVSKYY v. UKRAINE განმარტა, რომ როდესაც სასწორზე დევს საზოგადოებრივი ინტერესი, განსაკუთრებით, როდესაც საქმე ეხება ადამიანის ფუნდამენტალურ უფლებებს, როგორცაა მაგალითად საკუთრების უფლება, საჯარო ხელისუფლება უნდა მოქმედებდეს კეთილსინდისიერების ფარგლებში, სათანადოდ და, რაც მთავრია, შესაბამისად. (RYSOVSKYY v. UKRAINE, 2012).

ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში – მარქსი ბელგიის წინააღმდეგ განმარტა: „იმის აღიარებით, რომ ყოველ ადამიანს აქვს თავისი საკუთრებით (ქონებით) შეუფერხებელი სარგებლობის უფლება, მუხლი პირველი არსებითად უზრუნველყოფს საკუთრების უფლებას. ეს არის სრულიად ცხადი წარმოდგენა, რომელსაც ტოვებს სიტყვები „საკუთრება“ და „საკუთრების გამოყენება“. (მარქსი ბელგიის წინააღმდეგ, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება განაცხ. №6833/74, სტრასბურგი, 1979 წლის 13 ივნისი).

სხვა საქმეზე ევროპული სასამართლო იმეორებს, რომ „საკუთრების ცნებას დამატებითი №1 ოქმის პირველი მუხლის მიხედვით, დამოუკიდებელი მნიშვნელობა აქვს, რომელიც არ შემოიფარგლება ფიზიკური ნივთების ფლობით და ის დამოუკიდებელია ეროვნულ კანონმდებლობაში არსებული ოფიციალური კლასიფიკაციისგან: „საკუთრების“ ცნება არ შემოიფარგლება „არსებული საკუთრებით“, არამედ ის შეიძლება მოიცავდეს აქტივებს, სარჩელების ჩათვლით, რომლებთან დაკავშირებითაც განმცხადებელს შეუძლია განაცხადოს, რომ მას გააჩნია, საკუთრების უფლებისა ან ქონებრივი ინტერესის ეფექტური გამოყენების გონივრული და „კანონიერი მოლოდინი“ (იხ. იონერილდიზი თურქეთის წინააღმდეგ, დიდი პალატა, №48939/99, § 124, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო 2004-XII და პრინცი ჰანს-ადამ II ლიხტენშტეინი გერმანიის წინააღმდეგ; დიდი პალატა, N42527/98, § 83, ადამიანის უფლებათა

ევროპული სასამართლო 2001-VIII).

სააპელაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას. ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, მესაკუთრეს შეუძლია მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება.

არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლზომიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

მოცემულ შემთხვევაში დადგენილია, რომ შპს „ჯ-----“ წარმოადგენს სადავო უძრავი ქონებების მესაკუთრეს, რაც დასტურდება საქმეში წარმოდგენილი ამონაწერით საჯარო რეესტრიდან, რომლის მიმართაც, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 312-ე მუხლის თანახმად, მოქმედებს უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია, ე.ი. რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი უზუსტობა.

პალატა აღნიშნავს, რომ მოსარჩელის მიერ საკუთრების უფლების უკანონოდ მოპოვების ფაქტი მოპასუხეს შესაბამისი მტკიცებულების წარმოდგენის გზით არ დაუდასტურებია (**სადავოდ არ გაუხდია სადავო უძრავ ქონებებზე მოსარჩელის საკუთრების უფლების წარმოშობის საფუძველი - აუქციონის შედეგები, სარჩელის ან/და შეგებებული სარჩელის შეტანის გზით**). ასევე, დადგენილია, რომ მოპასუხე სადავო უძრავი ქონებების მფლობელია, თუმცა, სსსკ-ის მე-4 და 102-ე მუხლების შესაბამისად, მან ვერ შეძლო თავისი წილი მტკიცების ტვირთის რეალიზება და სასამართლოსათვის იმ მტკიცებულებების წარდგენა, რომლითაც დადასტურდებოდა სადავო ნივთებზე მისი მფლობელობის მართლზომიერება.

ამ კუთხით პალატა მიუთითებს, რომ მართალია სადავო არ არის ის გარემოება, რომ შპს „ბ-----მ“ (უფლებამონაცვლე შპს „ჯ-----“) აუქციონზე შეიძინა ლ---ი ა-----ის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონებები მდებარე: 1. ქ. თბილისში, წ-----

-----, (6-----, ფართით 102.40 კვ.მ. (ს/კ NO-----), 2. ქ. თბილისში, წ-----, (6-----, ს-----
----- ფართით 102.40 კვ.მ. (ს/კ NO-----), თუმცა, საქმის
მასალებით არ დასტურდება ის გარემოება, რომ მოპასუხეს სარჩელის
აღძვრის მომენტისათვის გააჩნია რაიმე უფლება, რითაც
დადასტურდებოდა სადავო ქონებების მისი მართლზომიერი ფლობის
საფუძველი. ამ გარემოების მტკიცების ტვირთი კი სსსკ-ის 4.1. და 102-ე
მუხლების საფუძველზე, მოპასუხე მხარეს ეკისრება, რომელმაც სათანადო
მტკიცებულებებზე მითითებით, ვერ განახორციელა მტკიცების ტვირთის
რეალიზება.

რაც შეეხება, აპელირებას მასზედ, რომ აპელანტს (მოპასუხეს) სხვა
საცხოვრებელი ადგილი არ გააჩნია, აღნიშნული ვერ გახდება
საქართველოს კონსტიტუციითა და საერთაშორისო კონვენციებით
აღიარებული ისეთი უფლების ხელყოფის საფუძველი, როგორცაა
საკუთრების უფლება. პალატა განმარტავს, რომ სიკეთის დაცვა უნდა
ხორციელდებოდეს კანონიერების ფარგლებში და არა კანონმდებლობის
მოთხოვნათა, სხვათა უფლებებისა და თავისუფლებების დარღვევის
ხარჯზე.

4.7. სსკ-ის 168-ე მუხლის თანახმად, მესაკუთრის პრეტენზიის გამო, ნივთის
მფლობელობა წყდება, თუ მესაკუთრე მფლობელს წაუყენებს
დასაბუთებულ პრეტენზიას. ამდენად, ვინაიდან, გამოიკვეთა სსკ-ის 172-ე
მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სამართლებრივი
შედეგის განმაპირობებელი ყველა წინაპირობა, მოსარჩელეს უფლება
ჰქონდა, ნივთის მისთვის გადაცემა მოეთხოვა (სუს №ას-1082-1039-2016, 2017
წლის 14 თებერვლის განჩინება; №ას-1043-1004-2016, 2016 წლის 12 დეკემბრის
განჩინება; № ას-901-867-2016, 2016 წლის 9 დეკემბრის განჩინება; № ას-750-718-
2016, 2016 წლის 13 ოქტომბრის განჩინება; №ას- 3-3-2016, 2016 წლის 9 მარტის
განჩინება, №ას-1032-952-2017 2017 წლის 17 ოქტომბრის განჩინება, №ას-1375-
1295-2017 2017 წლის 22 დეკემბრის განჩინება).

სააპელაციო პალატა განმარტავს, რომ ვინდიკაციური სარჩელის
საფუძვლიანობაზე მსჯელობისას სასამართლო შემოიფარგლება იმ
გარემოების გამორკვევით, გააჩნია თუ არა მოსარჩელეს საკუთრების
უფლება სადავო უძრავ ნივთზე. შესაბამისად, ამგვარი წარმოების
ფარგლებში მესაკუთრის მიერ საკუთრების მოპოვების კანონიერების
შემოწმება **(მოპასუხის მხრიდან შეგებებული სარჩელის შეტანის გარეშე)**
სასამართლოს კომპეტენციას სცდება.

4.8. ამდენად, ვინაიდან სახეზე იყო საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის
170-172-ე მუხლებით გათვალისწინებული ყველა წინაპირობები, საქალაქო
სასამართლომ მართებულად მიიჩნია, რომ ლ----ი ა-----ის უკანონო

მფლობელობიდან გამოთხოვილი უნდა ყოფილიყო უძრავი ნივთები, მდებარე: 1. ქ. თბილისში, წ-----, (ნ-----, ფართით 102.40 კვ.მ. (ს/კ N0-----), 2. ქ. თბილისში, წ-----, (ნ-----, ს----- ფართით 102.40 კვ.მ. (ს/კ N0-----) და გამონთავისუფლებულ მდგომარეობაში გადაცემოდა შპს „ჯ-----“-ს.

5. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

5.1. პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო საჩივრებში მითითებული გარემოებები არ ქმნიან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე, 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ-სამართლებრივ საფუძვლებს, შესაბამისად, პალატა ეთანხმება გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებას და ასკვნის, რომ იგი უცვლელად უნდა იქნეს დატოვებული.

6. საპროცესო ხარჯები

6.1. აპელანტის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი 80 ლარის ოდენობით, უნდა დარჩეს სახელმწიფო ბიუჯეტში.

სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ლ----ი ა-----ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 21 ნოემბრის გადაწყვეტილება;
3. აპელანტის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი დარჩეს სახელმწიფო ბიუჯეტში;
4. განჩინება შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატაში განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული წესების დაცვით, დასაბუთებული განჩინების ასლის ჩაბარებიდან 21 დღის ვადაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის მეშვეობით;
5. განჩინების გასაჩივრების მსურველი მხარე, თუ ის ესწრება განჩინების

გამოცხადებას ან მისთვის ცნობილია განჩინების გამოცხადების თარიღი, ვალდებულია, განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან არა უადრეს მე-20 და არა უგვიანეს 30-ე დღისა, გამოცხადდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოში და ჩაიბაროს განჩინების ასლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში გასაჩივრების ვადის ათვლა დაიწყება განჩინების გამოცხადებიდან 30-ე დღეს. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია.

მოსამართლე:
ქირია

ბელა